

SAMANTHA LEE HOWE NEZNÁMY V NAŠEJ SPÁLNI

Poznáte
pravú tvár
človeka,
s ktorým
žijete?

iKAR

Samantha Lee Howe
THE STRANGER IN OUR BED

Copyright © 2020 by Samantha Lee Howe
All rights reserved.

Translation © 2021 by Jana Seichertová
Jacket design © 2021 by Diana Delevová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7814-1

*Venujem Ayshi, svojej priateľke,
poradkyni a fanúšičke.*

Napísané podľa skutočného príbehu.

Ďakujem

Camille Shestopalovej a Finn Cottonovej
za usmernenia a užitočné tipy.

Ďakujem aj

doktorovi Davidovi Phillipsovi
za múdre lekárske rady.

Prológ

Pršalo. Veľké bruchaté dažďové kvapky mi stekali do očí. Vlasy sa mi prilepili na hlavu, svetlé pramene sa zmenili na špinavé mokré povrázky a lepili sa mi na líca. Už som tu niekedy bola, v inej chvíli zrady a smútku. *Déjà vu*. Strach mi klesol na dno žalúdka. Topila som sa v mori nekonečných možností, ktoré mi ponúkala budúcnosť. A čo moja dcéra? Malá, bezmocná, celkom sama...

Preboha! *Melody*. Zostala v dome...

Chcela som sa za ňou rozbehnúť a uistiť sa, že je v bezpečí, ale nemohla som sa pohnúť. Nohy aj ruky som mala meravé a cítila som sa slabá. Možno som utrpela šok – a nie div.

Rukou som si prešla po tvári a vytrela si vodu z očí. Potom som sa dotkla boľavej lepkavej rany na čele a vzápätí zbadala červenú škvrnu na svojej dlani. Dážď odplavil krv, akoby mohol zmyť dôkaz môjho zločinu.

Stála som na okraji zrátu a zľahka sa knísala. Zatvorila som oči, aby som nevidela jamu pri svojich nohách. Nič sa nepohlo. Nechcela som hľadiť na obraz smrti podo mnou, aj keď som zaň bola zodpovedná, ale za viečkami som ešte vždy videla obrys tela schúleného v prázdnote. Pokrútila som hlavou, aby som odohnala nevítanú myšlienku a s ňou aj výčitky svedomia.

Kedy sa to celé začalo? Ako je možné, že sa môj život tak strašne pokazil?

Lopata mi oťažela v ruke – dôrazná pripomienka prítomnosti, ďalší dôkaz mojej viny. Neuniesla som ju, rovnako ako svoju príšernú situáciu. Pustila som ju na zem vedľa provizórneho hrobu.

Ako previnilé dieťa, ktoré prichytili s rukou hlboko v pohári so sladkosťami, som si utrela špinavú dlaň do premočených džínsov.

Nemala som kam ujsť a nemohla som uniknúť pred pravdou.

Keď sa ozvalo vzdialené, vytrvalé zavýjanie, mykla som sa. Sirény sa približovali, zneli čoraz hlasnejšie.

Otvorila som oči a vo veľkom dome za mnou sa rozsvietili svetlá. Zadné dvere boli otvorené. Zadívala som sa na jediného svedka môjho činu orámovaného žiarou kuchynského svetla a rozmazaného dažďom, čo sa v prúdoch lial z oblohy.

Potom som sa obrátila a pozrela za dom. Oslepili ma dážď aj blikajúce modré svetlo, ktoré prenikalo cez stromy lemujúce dlhú príjazdovú cestu.

Sirény stíchli, ale svetlá na strechách dvoch policajných áut blikali naďalej. Zdalo sa mi, že z domu počujem Melodin plač. Moje nohy sa konečne pohli.

Vykročila som k prvému policajnému autu. Netušila som, že čierna postava v jame za mnou sa pomaly zviecha na nohy.

Prvá kapitola

Pred dvomi rokmi

Zobudila som sa zavčasu. Môj manžel Tom ešte spal. Bolo 5.30 a zvyčajne som spala do 7.30, keď sa rozrínčal Tomov budík. Započúvala som sa do zvukov nášho domova. Nevšimla som si nič nezvyčajné, ale niečo ma určite zobudilo. Myslel sa mi razom prebrala, akoby mi v hlave stlačili svetelný vypínač. Lahla som si na bok a prezerala si Tomovu príťažlivú tvár. V spánku vyzeral veľmi mlado. Bolo ťažké predstaviť si ho ako generálneho riaditeľa takého veľkého podniku, akým bola Carlislova spoločnosť.

Spoznali sme sa na univerzite pred desiatimi rokmi. Obaja sme študovali právo na Oxforde. Tom sa zamerával na firemné právo, už sa pripravoval na deň, keď prevezme rodinný podnik. Aj ja som študovala túto oblasť práva a mala som smelé plány do budúcnosti, ale na rozdiel od Toma som si musela na štúdium privyrábať v bare a bola som celkom závislá od študentských pôžičiek a rôznych dostupných štipendií.

Prevrátila som sa na druhý bok a opatrne vstala z postele, aby som ho nezobudila. Po prvom kroku ma však premohla ochromujúca nevoľnosť. Už som sa nesnažila pohybovať potichu. Rozbehla som sa do kúpeľne a vyvracala sa do záchodovej misy. Keď nevoľnosť ustúpila, umyla som si zuby a pozrela sa do zrkadla. Pokožku som mala žltkastú a cítila som sa príšerne. Žeby som chytila nejaký hnusný vírus?

„Char?“ ozval sa Tom zo spálne. „Je ti dobre?“

Keď ma prvý raz pozval na rande, nemohla som uveriť svojmu šťastiu. Dlho som pochybovala, že náš vzťah vydrží, lebo sme boli príliš odlišní. Keď sme doštudovali, Tom ma požiadal o ruku a budúcnosť, ktorú som si naplánovala, sa razom zmenila.

Krátko po našej svadbe Tomov otec Conrad Carlisle podľahol rakovine, ktorá ho zožierala celé roky. Tom očakával, že po svokrovej smrti už nebudem pracovať.

„Potrebujem tvoju podporu, Char,“ vysvetľoval mi. „Spočiatku budem zostávať v kancelárii dlho do noci. Keby si sa zamestnala aj ty, vôbec by sme sa nevidali. Okrem toho na prácu nie si odkázaná. Dám ti všetko, čo budeš potrebovať.“

Po všetkých mojich veľkých snoch a usilovnom štúdiu to bola čudná predstava, ale vír manželského života čoskoro odniesol všetky moje nádeje, že sa zamestnám v právnickej firme. Namiesto toho som sa stala ženou v domácnosti.

„Char?“ zavolať znovu Tom.

Zdrvujúci pocit vďačnosti vo mne vyvolal slabú nevoľnosť. Vari som od rozčúlenia, ktoré som zažila minulú noc, ochorela? Tomov hlas znel starostlivo ako vždy. Uľavilo sa mi, že v ňom zase počujem lásku a teplo. Naša včerajšia hádka bola neskutočne smiešna. Celkom... zbytočná.

„Som okej. Asi som chytila vírus,“ varovala som ho.

„Vírus? Prd makový,“ vyhlásil Tom, keď za mnou prišiel do kúpeľne.

„Čo?“ Hneď som zaujala obranný postoj.

„Kedy si mala naposledy menštruáciu?“ usmial sa.

„Menštruáciu? Naznačuješ, že...? To je vylúčené! Iste, prišlo mi zle, ale to ešte neznamená...“

„Uznaj, cestou na oslavu výročia našej svadby sme sa poriadne snažili,“ zasmial sa. „Aspoň som v to dúfal! Zdá sa, že sa nám to podarilo.“

„Podľa mňa je priskoro, aby sme to vedeli naisto. Mešká mi to iba...“ Zrazu som si uvedomila, že od mojej poslednej

menštruácie prešlo vyše mesiaca. Ďalšiu som mala dostať už pred dvoma týždňami.

„Zavolám matke. Bude veľmi šťastná!“ tešil sa Tom.

„Drahý, nemohli by sme s oznámením veľkej noviny ešte chvíľu počkať? Len kým si nebudeme celkom istí,“ presviedčala som ho.

„Nebud' smiešna! Pred mojou matkou to nemusíme tajiť.“

O hodinu prišla Isadora Carlislová s malou škatuľkou s logom lekárne. Podala mi ju.

„Tom mi cestou do práce zavolať. Zistíme, či má pravdu, dobre?“ navrhla. „Stačí, keď testovací prúžok chvíľu podržíš pod prúdom moču.“

Ako zvyčajne sa ku mne správala, akoby neverila, že si viem sama prečítať návod.

Vošla som do kúpeľne a zatvorila za sebou dvere. Potom som vybalila tehotenský test a prečítala si návod.

„Podľa mňa je naň ešte priskoro,“ namietla som.

„Nie je. Dnes vedia tehotenstvo odhaliť už po niekoľkých dňoch,“ presviedčala ma Isadora spoza dverí. „Je to veľmi spoľahlivé!“

Pravdaže, mala pravdu. V návode sa písalo, že test odhalí tehotenstvo už šesť dní pred očakávaným príchodom menštruácie.

Ocikala som prúžok a zadívala sa na indikátor. V návode na použitie sa písalo, že jedna modrá čiarka znamená „nie“ a dve modré čiarky znamenajú „áno“.

„Pusť ma dnu,“ domáhala sa Isadora.

Otvorila som dvere kúpeľne a podala jej testovací prúžok. „Ukazuje, že som...“

„Tehotná!“ Isadora zrazu stíchla a zamyslela sa. Neobjala ma, ani mi nezačala blahoželať, iba sa na mňa usmievala. Tvárila sa spokojne, akoby práve dostala očakávanú odpoveď.

„Tak to je skvelá správa,“ dodala napokon.

Neisto som sa usmiala, ale vzápätí ma dobrá nálada opus-tila. *Naozaj som už pripravená na materstvo?* Tá myšlienka ma vy-desila.

„Viem, na čo myslíš,“ usúdila Isadora. „Drahá Charlotte, veľmi mi pripomínaš mňa, keď som bola v tvojom veku.“

Sadla som si na okraj postele a uprela na ňu prázdny pohľad. My dve sme sa v ničom nepodobali. Ona sa tešila na budúce vnúča, kým ja som prežívala rôzne nevysvetliteľné emócie. Pochybnosti o sebe, obavy a slabé vzrušenie možno boli v mojom stave celkom normálne pocity, ale sprevádzal ich ochromujúci strach zo straty kontroly. A ešte niečo drie-majúce v kútiku mojej mysle – meno, na ktoré som chcela zabudnúť. Ewan Daniels.

„Váš vzťah sa tým definitívne spečatí,“ podotkla Isadora.

„Čo tým myslíš?“

„Dieťa je niečo ako... konečný záväzok.“

„Isadora, už sme sa predsa jeden druhému zaviazali. Sme manželia.“

„Och, pravdaže. Chápeš, čo mám na mysli... teraz budete rodina. Nielen zaľúbená dvojica. Rodičovstvo bude konečný dôkaz vašej dospelosti. Je to... Napokon, rastie v tebe budúci generálny riaditeľ Carlislovej spoločnosti, však?“

Zadávala sa na mňa, akoby očakávala, že jej budem pro-tirečiť. Isadorino mlčanie a spýtavý pohľad ma privádzali do pomykova.

„Takto som o svojom dieťati zatiaľ nepremýšľala...“

„Nuž, pustím sa do hľadania najlepšieho lekára a súkromnej pôrodnej asistentky. A, pravdaže, najlepšej pôrodnice.“

„O tom predsa zvyčajne rozhoduje praktický lekár budúcej matky,“ namietla som.

„Nie u ľudí, ako sme my, drahá. Vždy musíme dostať len to najlepšie.“

Vtedy mi to konečne došlo. Už ma unavovalo, že ma nikto nepočúva. Problém bol iba v tom, že som za to nemohla ob-

viňovať Isadoru ani Toma. Zavinila som si to sama – tým, že som sa nebránila, lebo prijať rozhodnutie iného človeka bolo oveľa ľahšie.

Napríklad rozhodnutie o posteľných obliečkach, ktoré som kúpila pred niekoľkými mesiacmi a ktoré minulú noc vyvolali v našej malej domácnosti príšernú hádku. Tomovmu zlostnému výbuchu som vôbec nerozumela. Bol prehnaný a preňho celkom netypický. Manžel zvyčajne reagoval veľmi pokojne.

Požiadala som Isadoru, aby odišla, lebo som sa necítila najlepšie. Poľutovala ma, ale jedným dychom dodala, že hneď zavolá Tomovi a potvrdí jeho domnienku. Nepočula som všetko, čo jej povedal do telefónu, ale v jeho hlase som spoznala radosť a vzrušenie.

„Veľmi sa tešíme,“ povzbudila ma Isadora pred odchodom. „Dobre si oddýchni, drahá Charlotte. Ranná nevoľnosť dlho nepotrvá. Len čo to bude možné, objednáam ťa u súkromného lekára.“

„Ďakujem.“

Vyprevadila sa sama a ja som sa vrátila do postele. Ležala som v nej s otvorenými očami a s pohľadom upretým na strop. *Každé rozhodnutie, ktoré ma čaká, budú ako vždy kontrolovať oni*, smutno som si pomyslela.

Okolo popoludnia ma nevoľnosť prešla, a tak som vstala, obliekla sa a vyšla z domu. Z mojej predvídateľnosti sa mi robilo zle. Napadlo mi, že by som mala konečne zabojsť za svoje záujmy. Možno vo mne rástol budúci Carlisle, ale zároveň to bolo moje dieťa a chcela som o ňom spolurozhodovať. Netuším, čo to do mňa vošlo.

Na tabuli v kuchyni som našla lístok od Toma, v ktorom mi pripomínal, aby som v obchode vrátila fialové saténové obliečky, ktoré sa mu tak veľmi protivili. *Aspoň mám čo robiť*, pomyslela som si. Úhľadne som ich poskladala a natlačila späť do pôvodných obalov. Potvrdenku som hľadať nemusela,

lebo nákup sa objaví na mojom účte, a tak som všetky balíčky vložila do veľkej plátennej tašky.

Cestovať metrom s toľkými vecami som si netrúfla, nevoľnosť by sa mohla vrátiť, a tak som sa do obchodného domu Harrods odviezla taxíkom.

„Dobré ráno, pani Carlislová,“ privítal ma vrátnik. „Ak dovoľíte, zavolám niekoho, aby vám s tou taškou pomohol...“

O chvíľu prišli dve predavačky a vzali mi ju.

„Je mi to ľúto, ale oblečky musím vrátiť,“ povedala som prvej, inej než tej, čo ma pôvodne obsluhovala. „Môjmu manželovi sa... nepáčia.“

Bez námietok mi vrátila peniaze. V obchodnom dome ma považovali za dobrú zákazníčku, rovnako ako moju svokru. Kým som čakala na potvrdenku, pocítila som šteklenie na zátylku. Otočila som sa s pocitom *déjà vu*. Za mnou stál vysoký muž, tak blízko, že som mohla vystrieť ruku a dotknúť sa ho. Bol to Ewan Daniels. Zachvela som sa od vzrušenia, akoby som tajne dúfala, že sa tam objaví.

„Charlotte,“ prekvapene vyhrkol, určite nečakal, že ma stretne. „Myslel som si, že ťa už nikdy neuvidím.“

Na Ewana som nečakane narazila už tretí raz. Mala som pocit, že z našich náhodných stretnutí sa pomaly stáva zvyk.

Druhá kapitola

Zašli sme na kávu do neďalekej kaviarne. Ewan vyzeral dobre, zatiaľ čo ja som nepochybne pripomínala strážidlo. S mejkapom ani so zvyčajnými prípravami pred odchodom na nákupy – pre prípad, že pri nich narazím na niektorú inú manželku alebo Isadorinu priateľku –, som sa tentoraz neunúvala.

„Od našej večere na teba často myslím,“ zdôveril sa mi Ewan.

Usmiala som sa, ale nepriznala som, že aj ja som naňho občas myslela. Dokonca častejšie, než by som mala. Ewan nebol taký fešák ako Tom, ale mal chlapčenský pôvab, ktorý zvyšoval jeho príťažlivosť. Pôsobil veľmi nenápadne a skromne. Bol presným opakom Toma. Ewan mal pieskové vlasy a modré oči, kým Tom bol tmavovlasý a hnedooký. Výzorom a osobnosťou by už nemohli byť odlišnejší. Napriek tomu sa mi Ewan páčil – oveľa viac, než by sa vydatej žene mal páčiť cudzí muž.

Stále som si preto naše predchádzajúce stretnutia trochu vyčítala.

„Ako sa máš?“ zaujímal sa Ewan. „Skončila sa vaša cesta úspešne?“

Prívlastok „úspešný“ pre svadobnú cestu mi pripadal dosť čudný, ale pochopila som, ako to myslí.

„Áno, výborne sme sa zabávali,“ odvetila som. „Polárna žiara bola úchvatná.“

Ewan prikývol. „Aj tvojmu manželovi sa páčila?“

„Myslím, že áno. Tom sa... občas jednoducho nevie vypnúť. Mám na mysli jeho prácu. Ale áno, našu cestu si veľmi užíval.“

Ewan sa usmial. „Tak to je dobre.“

Chlipla som si kávy, aby som skryla rozpaky nad tým, že sa s Ewanom rozprávam o Tomovi.

„Som rád, že som ti pred jeho príchodom mohol robiť spoločnosť,“ nadhodil Ewan.

Nevinná poznámka v mojej mysli vyvolala spomienku na naše predchádzajúce stretnutia.

Ewan nakupoval v obchodnom dome Harrods v deň, keď som tam objavila fialové saténové obliečky. Dali sme sa do reči a napokon si ich kúpil aj on. O niekoľko dní som sa ocitla v jeho spoločnosti v Reykjavíku. Prijala som pozvanie na večeru, lebo Toma zdržal nejaký problém v práci a na Island za mnou ešte nepriletel.

Opätovné stretnutie s Ewanom ma trochu zaskočilo. Jeho milé správanie však naznačovalo, že mi ponúka iba priateľstvo, a tak som pozvanie na kávu prijala.

Trasúcou sa rukou som zdvihla šálku a chlipla si horúceho nápoja. Keď som zachytila Ewanov pohľad, zahodila som všetky zábrany. Slová sa zo mňa rinuli ako vodopád a zrazu som pochopila, ako veľmi potrebujem priateľa. „To bolo od teba milé,“ vyhrkla som. „Cítila som sa veľmi... osamelá.“

Potom som sa rozplakala. Nemohla som uveriť, že som sa zdôverila so svojimi pocitmi v podstate úplne cudziemu mužovi. Bolo to nepochopiteľné a trápne. Ewan sa však vôbec nezatváril prekvapene alebo vydesene, iba ma chytil za ruku a pevne ju stisol. Potom si vybral z vrecka plátennú vreckovku a podal mi ju. Zastavila som ňou prívál sĺz a unavene som si vzdychla. Cítila som sa na smrť vyčerpaná.

„Chceš sa o tom porozprávať?“ spýtal sa, keď som sa upokojila.

„Správam sa hlúpo. Pravdepodobne za to môžu hormóny. Vieš, práve som zistila, že som tehotná.“

„A to ťa prekvapilo?“

„Nemalo by. Dá sa povedať, že o dieťa sme sa snažili. Iba som nečakala, že otehotniem tak skoro. Počula som, že iným dvojiciam sa to podarí až po niekoľkých mesiacoch.“

„Keď žena nie je na materstvo pripravená, je celkom normálne, že ju tehotenstvo zaskočí,“ vyhlásil Ewan.

Prvý raz som si položila otázku, koľko má rokov. Nezdalo sa mi, že je odo mňa oveľa starší, ale hovoril tak múdro, že by som mu hádala viac než tridsať rokov a zopár „drobných“. Pravdaže, mal pravdu – na materstvo som sa necítila pripravená. Napriek svojej námietke, že za to pravdepodobne môžu iba hormóny, som si často pripadala osamelá. Mala som všetko, čo som si mohla želať, a predsa mi niečo chýbalo.

Keď sme tam sedeli a rozprávali sa, cítila som sa šťastnejšia než za celé predchádzajúce roky. Ewan sa so mnou zhováral ako so seberovnou partnerkou, na názoroch ktorej mu záleží. V manželstve som sa ňou vždy necítila. Popoludnie ubehlo príliš rýchlo. Zrazu som si uvedomila, že sa musím vrátiť domov a uvariť Tomovi večeru. Možno bude chcieť moje tehotenstvo osláviť šampanským – aj keď teraz by som ho piť nemala –, a romantickou, výživnou večerou.

„Už musím ísť,“ povedala som Ewanovi, „ale ďakujem za milý rozhovor.“

„Vezmi si moje číslo,“ navrhol. „Ak sa budeš chcieť porozprávať s priateľom, ktorý ťa neodsúdi, pokojne mi zavolaj.“

Chystala som sa odmietnuť, ale Ewanov prívetivý úsmev – a úprimný súcit –, ma odzbrojili. Pristihla som sa, že si vyberám z kabelky mobil. Ewanova ponuka bezpodmienečného priateľstva znela veľmi lákavo a jeho úprimný pohľad ma prinútil priznať si, že je pravdepodobne jediný človek na svete, s ktorým sa môžem porozprávať. Pocit viny sa vrátil. Toto by som si nemala myslieť o nikom inom okrem Toma. Ježiši, čo

sa to so mnou deje?! Držala som v ruke mobilný telefón a rozhodovala sa, čo spraviť.

„Okej, aké máš číslo?“

Poslala som mu spätne esemesku, aby si mohol zároveň uložiť moje.

„Teraz už naozaj musím ísť...“

„Tak zatiaľ dovidenia, Charlotte,“ rozlúčil sa so mnou. Oba-ja sme vstali, Ewan ma objal a zľahka pobozkal na líce.

Fyzickým kontaktom ma trochu zaskočil, ale znovu som mu poďakovala, aby som skryla rozpaky. Potom som vyšla z kaviarne a rýchlo vykročila po rušnej londýnskej ulici.

Bola dopravná špička, a teda najhorší čas na zohnanie taxíka alebo rýchly presun cez mesto metrom. Aj tak som sa rozbehla k najbližšej stanici metra a vzápätí sa rozpršalo. Pravý letný lejak. Nevzala som si so sebou dáždňík a vlasy som mala do niekoľkých sekúnd premočené. Voda mi stekala do očí. Keď som sa pridala k veľkej skupine turistov čakajúcich na križovatke na zelenú, trochu som zaváhala. Pri spomienke na Ewana, ako sa nakláňa ku mne a bozkáva ma, a na jeho vrúcny úsmev, mi naskočili na chrbte zimomriavky. Chodník bol preplnený a ľudia – ako to už v centre Londýna býva –, väčšinou vyzerali, že sa niekam veľmi ponáhľajú.

Len čo na semafore naskočila zelená, dav sa pohol vpred. Cez cestu sa preliala prvá vlna chodcov.

Neviem, čo sa presne stalo. Jednu minútu som sa chystala zísť z chodníka a v nasledujúcej do mňa vrazili. Stratila som zem pod nohami, zatackala som sa a čas sa spomalil. Vide-la som nad sebou letieť vtáka, holuba krúžiaceho na oblohe, akoby sa pripravoval na samovražedný strmhlavý let k zemi. Klaksóny trúbili. Počula som ženský výkrik. Vtom som na chrbte zacítila ruku, akoby sa niekto za mnou načial s úmyslom zachytiť ma, alebo preto, že takisto stratil zem pod nohami. Vzápätí som spadla, neschopná ovplyvniť to – rovno do cesty autobusu.

Tretia kapitola

„Charlotte?“ Do uší mi náhle prenikli nejasné zvuky, ktoré zneli ako svišťanie vetra v korunách stromov. Alebo to bol škripot bŕzd? Vzápätí som počula Tomov nazlostený hlas: „Doriti, čo to má znamenať, Char?“ Otvorila som oči a pozrela do Isadorinej znepokojenej tváre.

„Tom! Rýchlo! Prebrala sa!“

Pred mojím zahmleným zrakom sa objavila Tomova tvár. Zvyčajne hladké čelo mal teraz zvráštené. „Char. Drahá...“

„Kde som?“ chraplavo som sa spýtala.

Cítila som sa ako po surovom zápase s boxerom ťažkej váhy. Potom prišiel ďalší záblesk – spomienka na Tomovu červenú nahnevanú tvár, keď hľadel na posteľnú súpravu v mojich rukách.

Nechápem, prečo sa tak zlostíš. Sú to len nové obliečky!

„Napi sa trochu,“ ponúkla mi Isadora a skôr než som stihla zareagovať, vopchala mi do úst slamku. „Si v nemocnici, na pohotovosti.“

Chlipla som si vody. Naozaj mi zmiernila bolesť v stiahnutom hrdle.

„Čo sa stalo?“ spýtala som sa.

Nachádzala som sa v akejsi kóji so závesom zatiahnutým okolo nás.

„Niekoť... mala si nehodu,“ opravil sa Tom. „Spadla si. Rovno pred autobus.“